

Obrenovačka starčevačka priča

Priča porodice Kisić iz Obrenovca govori o jednoj iznenadnoj i neočekivanoj životnoj priči. Marina Kisić, govori: - Suprug i ja u Obrenovcu živimo od rođenja. Posle dvogodišnje veze, godine 2004. odlučili smo se za brak i stvaranje porodice. Za mesto prebivališta, logično, odabrali naš rodni grad. U tom periodu smo već bili zaposleni; suprug u TE "Nikola Tesla" u Obrenovcu, a ja u GAK "Narodni front" u Beogradu. Stariji sin Dušan, rođen je 2008. godine, a mlađi Jovan - 2010. godine. Živeli smo skromno, kućili se i trudili da decu izvedemo na pravi put. Deca su pohađala predškolsku ustanovu "Perka Vićentijević" u Obrenovcu, priča Marina.

Pre nego što je došlo do katastrofalne poplave, znalo se da je Obrenovac grad na tri reke i da je bio poplavljen ne tako davne 1981. godine. Naravno, ništa nije ukazivalo na to da će poplava ponovo zadesiti grad jer je on bio opasan bedemima (dolmama). Tog 15. maja, sem kiše koja je neprestano padala, ništa nije ukazivalo na katastrofu koja je zadesila grad. Marina se priseća: - Oko pola pet tog jutra probudili su nas rođaci koji su nam rekli da preparkiramo kola jer su primetili da nadolazi voda. U roku od sat vremena voda je nekontrolisano u bujici nadolazila i ljudi su počeli da paniče. Nažalost, preko lokalnih medija nismo mogli da ispratimo dešavanja jer smo bili isključeni sa strujne mreže. Niko od nadležnih nas nije obavestio o dešavanjima niti smo čuli sirene za uzbunu. Narednih 12 sati nivo vode je rastao a mi smo bili sa komšijama zarobljeni u zgradi. Do tog vremena niko od spasilaca nije došao da nas izbavi iz zgrade i mi smo to vreme iskoristili da popakujemo najosnovnije stvari za decu i prebacili smo stvari od vrednosti kod komšije na 5. spratu. Telefonska komunikacija je bila jako otežana, skoro nemoguća ali smo posle bezbroj pokušaja uspeali da stupimo u kontakt sa mojom sestrom i roditeljima i zajedno odlučili da svako spasava svoju glavu i da ćemo se videti kad sve prođe. Oko 18 sati tog 15. maja, prvi spasilački čamac u privatnoj režiji došao je do naše zgrade. Uz moje insistiranje i molbu da povezu makar decu jer su oni mali i ne znaju da plivaju, čovek koji je vozio čamac se sažalio i dozvolio meni i deci da uđemo u čamac i budemo evakuisani. Tek tada kroz vožnju čamcem ulicama Obrenovca shvatila sam razmeru poplave i videla kako je grad uništen - rezignirana je Marina. Nakon toga autobusima GSP-a prevezeni su u Beograd. Posle dva dana boravka u prihvatnom centru u Beogradu i posle ponovnog i dugo očekivanog susreta sa suprugom odlučili su da dođu kod rodbine u Starčevo. - Došli smo u Starčevo odakle potiču moji roditelji. Tu nas je dočekao ujak sa svojom porodicom u kući koja je i porodična kuća moje majke. Došli smo 18. maja i nakon nekoliko dana, čuvši iz medija da se moramo prijaviti najbližoj mesnoj zajednici ili Crvenom krstu, to smo i uradili. Nakon evidentiranja u MZ Starčevo, došla je neočekivana briga i podrška Mesne zajednice, ispostave Crvenog krsta ali i svih ljudi dobre volje. Redovno su nas kontaktirali, dostavljali nam hranu, higijenske pakete garderobu kao i neophodnu medicinsku pomoć. Ovim putem želimo i da se zahvalimo na nesebičnoj pomoći i pre svega na humanitost i ljudskosti svim zaposlenim u MZ kao i volonterima Crvenog krsta, svakako i svom ujaku Marinku Pavloviću, meštanima i udruženjima iz Starčeva

Kisići su još uvek u Starčevu i ne znaju kada će se vratiti jer, kako kažu, u Obrenovcu još uvek nema uslova za normalan život, pogotovo za decu.